

מסכת שבת

פרק ראשון

א. יציאות השבת:
שתיים שהן ארבע פגנים, ושתיים שהן ארבע בחוץ.
ניצד?

העני עמד בחוץ ובעל הבית בפנים;
פשט העני את ידו לפנים ונסח לתוף ידו של בעל הבית,
או שנטל מתוכה והוציא —
העני חיב ובעל הבית פטור. ^{למטה}
פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונסח לתוף ידו של עני,
או שנטל מתוכה והקנים —
בעל הבית חיב והעני פטור. ^{למעלה}

פשט העני את ידו לפנים ונטל בעל הבית מתוכה,
או שנמן לתוכה והוציא —
שניהם פטורין. ^{יבא אכילין}
פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונטל העני מתוכה,
או שנמן לתוכה והקנים —
שניהם פטורין. ^{יבא אכילין}

ב. לא ישב אדם לפני הספר סמוך למנחה, עד שיתפלל.
לא ינגס אדם לפתחו ולא לברסקי ולא לאכול ולא לדין.
ואם התחילו — אין מפסיקין. ^{למטה}

מפסיקים לקרות קריאת שמע, ואין מפסיקים לתפלה.

ג. לא יצא החיט במקטו סמוך לתשעה, שפא ישכח ויצא;
ולא הלבלר בקלמוסו.

ולא יפלה את כליו ולא יקרא, לאור הגר.
באמת אמרו:

החזן רואה היכן התינוקות קוראים, אכל הוא לא יקרא.
כיוצא בו,

ולא יאכל הנזב עם הנזבה, מפני הרגל צברה.

ד. ואלו מן ההלכות שאמרו

בעלית חנניה בן חזקיה בן גריון בשעלו לבקרן.

ומנו ורבו בית שמאי על בית הלל,

ושמונה עשר דברים נזרו בו ביום.

ה. בית שמאי אומרים:

אין שורין דיו וסממנים וכרשנים,
אלא כדי שישורו מקעוד יום;
ובית הלל מתירין.

ו. בית שמאי אומרים:

אין נוהגין אונין של פשמן לתוף הפנור,

אלא כדי שיהכילו מקעוד יום; ^{למעלה}

ולא את הצמר ליונה, אלא כדי שיקלט העין; ^{למטה}
ובית הלל מתירין.

בית שמאי אומרים:

אין פורשין מצודות חיה ועופות ודגים,

אלא כדי שיצודו מקעוד יום;

ובית הלל מתירין.

ז. בית שמאי אומרים:

אין מוכרין לנכרי ואין טוענין עמו ואין מגביהין צליו,

אלא כדי שיגיע למקום קרוב; ^{למעלה}

ובית הלל מתירין.

ח. בית שמאי אומרים:

אין נוהגין עורות לעבדן ולא בלים לכובס נכרי,

אלא כדי שייעשו מקעוד יום;

ובכלן בית הלל מתירין עם השמש.

ט. אמר רבן שמעון בן גמליאל:

נוהגין היו בית אבא שהיו נוהגין כלי לכן לכובס נכרי,

שלאשה ימים קדם לשבת.

ושרין אלו ואלו,

שטוענים קורות בית הבד ועגולי הגת. ^{למעלה}

י. אין צולין בשר, בצל וכיצה,

אלא כדי שיצולו מקעוד יום.

אין נוהגין פת למגור עם תשעה,

ולא תרנה על גבי גחלים,

אלא כדי שיקרמו פניה מקעוד יום.

קב ונקי

פרק א יציאות השבת. הוצאות מרשות לרשות: שתיים. מן התורה: ארבע. מדרבנן, שהם הוסיפו שתיים לאסור לכתחילה: בחוץ. לעני העומד בחוץ מרשות הרבים: חיוב. שעשה מלאכה שלימה, עקירה מרשות הרבים והנחה ברשות היחיד: פטורין. שלא עשה שום אחד מלאכה שלימה, וכתיב 'בעשותה' העושה כולה ולא מקצתה: ב הספר. להסתפר: למרחץ. שמה יתעלה, וטעמא דכולהו שמה ימשך ויעבור זמן תפלה: לבורסקי. מקום עיבוד עורות: ב החייט. התופר בגדים: ויצא. משתחשך: לבלר. סופר: יפלה את כליו. מבער הכנים מבגדיו: החזן. מלמד תינוקות: ד נמנו ורבו. כלומר טבאו למנון ונמצאו של בית שמאי מרובין: ה דיו. סמנין שעושים ממנו דיו: ו אונין. אנדרות: שיהבילו. שיתחממו: העין. הצבע: ח עם השמש. בעד שחממה וזרחת: ט ועגולי. שהדפס היו עגולין: י שיקרמו. נעשה עליו כקרום:

ΑΙΤΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΕΩΣ:

ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ ΕΝ ΤΗ ΚΑΡΙΑ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ ΕΝ ΤΗ ΚΑΡΙΑ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ ΕΝ ΤΗ ΚΑΡΙΑ...

ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ

24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

ΑΥΤΩΝ ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ...

ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ...

ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ...

ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ...

ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ...

ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ...

ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ...

ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ...

ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ...

ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ

ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ...

ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ... ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΕΣΤΙΝ...

בית שמאי אומרים:

נטילין אָבֵל לא מחזירין; *ע"פ*

ובית הלל אומרים: אף מחזירין. *בגמרא לא יחזיר*

ב. הנזר שהסיקוהו בקש ובגבבא — לא ימן בין מתוכו בין מעל גביו.

גפח שהסיקוהו בקש ובגבבא — הנרי זה פכירים;

בגפח ובצעים — הנרי הוא פתנור.

ג. אין נותנין ביצה בצד הפתח בשביל שתתגלגל, *בבבא*

ואין יסקענה בסודרין; *בבבא*

ודמי יוסי מתיר.

לא יטמינה בחול ובאבק דרכים בשביל שתצלה.

ד. מעשה שעשו אנשי טבריא,

והביאו סילון של צוגן לתוף אמה של חמין.

אמרו להן חכמים:

אם בשבת, בחמין שהוחמו בשבת —

אסורין ברחיצה ובשתיה;

כיום טוב, בחמין שהוחמו ביום טוב —

אסורים ברחיצה ומתירין בשתיה.

מלאך הגרוף שותין הימנו בשבת.

אנטיכי, אף על פי שגורפה —

אין שותין מפנה.

ה. הפתח שפנהו — שומרים שם (כחוש לא ערבים)

לא ימן לתוכו צוגן בשביל שיתחמו; ומייר בהמה אין יבשל מיד פסח

אבל נתון הוא לתוכו או לתוף הכוס כדי להפשירן.

האלפים והקודרה שהעבירן מרתחין — *בבבא*

לא ימן לתוכן תכלין;

אבל נתון הוא לתוף העקרה או לתוף הממחוי. *בבבא*

רפי יהודה אומר:

לכל הוא נתון, *בבבא*

חזן מקרב שיש בו חמץ וציר. *בבבא*

ו. אין נותנין קלי תחת הנזר לקבל בו את השמן, *בבבא*

ואם נתנו מבועד יום — מותר.

ואין נאותין ממנו, לפי שאינו מן המוקן.

מטלטלין נר חדש, אָבֵל לא ימן. *בבבא*
רבי שמעון אומר: כל הנרות משלטלין, *בבבא*
חזן מן הנזר הידולק בשבת.

נותנין קלי תחת הנזר לקבל ניצוצות; *בבבא*
אין ספוי משל חייב ב' *בבבא*
ולא ימן לתוכו מים מפני שהוא מקבה.

פרק רביעי

א. בטה טומנין, ובמה אין טומנין?

אין טומנין לא בפגת ולא בגבול, *בבבא*

לא בפלח ולא בפסיד ולא בחול,

בין לחים בין יבשים; *בבבא*

לא בפסין ולא בגזינים ולא במזכים ולא בעשבים, *בבבא*

בזמן שהן לחים, *בבבא*

אבל טומנין בטה קשהו יבשים.

טומנין בנסות ובפרות, בכנפי יונה ובנסרת של תרשים,

ובנערת של פשתן ודקה.

רבי יהודה אוסר בדיקה ומתיר בפסה.

ב. טומנין בשלחין ומטלטלין אותן,

בגזי צמר ואין מטלטלין אותן.

ביצד הוא עושה?

נוטל את הפסו, והן נוקלות.

רבי אלעזר בן עזריה אומר:

קפה — משה על צדה ונטול, *בבבא*

שקמא יטל ואינו יכול להתזרר.

וחכמים אומרים: נוטל ומתזרר, *בבבא*

לא פסוהו מבועד יום — לא יכסנו משתמשין.

פסוהו ונתגלה — מותר לכסותו.

ממלא את הקיתון ונותן לתחת הכר או תחת הכסת. *בבבא*

פרק חמישי

א. בטה בטהה יוצאה, ובמה אינה יוצאה?

יוצא הנגמל באפסור, ונאקה בחטום, *בבבא*

ולבדקיס בפרמביא, וסוס בשיר, *בבבא*

וקל בעלי השיר יוצאים בשיר ונמשכים בשיר,

ומזין עליהם וטובלין במקומן. *בבבא*

קב ונקי

ב מעל גביו. לסמוך אצל רופנו; כופח, מין כירה לקרירה אחת: ג המיחם. קומקום כח נחושת: שתתגלגל, שתחלה קצת: יסקיענה. ישכרנה: ד סלון, צינור
של חום תלול: מוליאר, הוא כלי שיש לו בית קיבול והוא מים מבפנים ונחלים מבחוץ: הגרוף, שפנו הנחלים ממנו: אנטיכי, כלי נחשת שיש לו שתי שוליים
ומשמים מים בעליה ונחלים בתחתון: ה המיחם, קומקום של חמין: תמחוי, קערה: ו ניאותין, הנזין:

זרין ד טומנין, הקרירה, כדי להיות החום כותבו ולא להוסיף חום לתוכו: גפת, פסולת של זרעים ושל שומשמן: זגין, קליפי הענבים: מוכין, דברים רכין;
נפוי יונה, נעה: סודרת, פסולת שנופל כשנגררין העץ במנירה: ובנעורת, שנופל מהפשתן כשמוערים אותו: ב שלחין, ערות: מטה על צידה, כופה על
צידה: קיתון, כלי: כר, שמשים תחת הראש: כסת, שמשים תחת הנזף:

פרק ה בהמה, שארם מצווה על שכיתת בהמתו, ומירד ולא מינטרא בית הרי כמשאוי: אפסור, חבל שקושרין כפי בהמה: נאקה, כך שמה בערבי: לובדקוס,
חמור הבא (מלוח) (מלוד); בפרומביא, רסן של כרזל: בשיר, כמין אצורה סביב צווארו; בעלי השיר, כמו כלבים של ציידים: במקומן, בצוואר הבהמה:

ב. חמור יוצא במרדעת, בזמן שהיא קשורה לו: ^{אלו הן} ^{אם קשורו על הזכרות}
 זכרים יוצאין לכובין: ^{אם קשורו על הזכרות}
 רחלות יוצאות שחוזות, כבולות וכבונות; ^{אם קשורו על הזכרות}
 העצים יוצאות צרורות, ^{אם קשורו על הזכרות}
 רבי יוסי אוסר בקלן, ^{אם קשורו על הזכרות}
 חוץ מן הרחלין הקבונות.
 רבי יהודה אומר:

העצים יוצאות צרורות ליבש, אכל לא לחלב. ^{אם קשורו על הזכרות}
 ג. וכמה אינה יוצאה?
 לא יצא גמל במטוטלת, לא עקוד ולא רגול,
 וכן שאר כל הקהמות.

לא יקשר גמלים זה בזה וימשך. ^{אם קשורו על הזכרות}
 אכל מקנים חבלים לתוף ידו וימשך,
 ובלבד שלא יכרך. ^{אם קשורו על הזכרות}

ד. אין חמור יוצא במרדעת, בזמן שאינה קשורה לו: ^{אם קשורו על הזכרות}
 ולא בזוג, אף על פי שהוא פקוק; ^{אם קשורו על הזכרות}
 ולא בסלם שבצוארו, ולא ברצועה שברגלו.
 ואין התרנגולין יוצאין בחוטין ולא ברצועות שברגליהם;
 ואין הזכרים יוצאין בעגלה שפתח האליה שלהן;
 ואין הרחלים יוצאות חנונות; ^{אם קשורו על הזכרות}
 ואין העגל יוצא בגימון, ^{אם קשורו על הזכרות}
 ולא פרה בעור הקפד, ולא ברצועה שבין קרניה.
 פרתו של רבי אלעזר בן עזריה,
 הייתה יוצאה ברצועה שבין קרניה,
 שלא ברצון חקמים.

פרק ששי

א. כמה אשה יוצאה וכמה אינה יוצאה?
 לא תצא אשה לא בחוטי צמר, ולא בחוטי פשתן,
 ולא ברצועות שבראשה,
 ולא תטבל בהן עד שתרפם,
 ולא בטוטפת, ולא בסנבוטין בזמן שאינן תפורין,
 ולא בכבול לרשות הרבים,
 ולא בעיר של זקב ולא בקטלא, ולא בגזמים,

קב

ב מרדעת. כמין אוכף קטן: קשורה לו. מערב שבת: לכובין. בעור שקושרי
 כלומר שקושרים האליה למטה: כבונות. שקושרים בגד על רחילות כשעת
 לארץ: ג מטוטלת. חתיכה של בגד: עקוד. שקושרין ידיהם עם רגליהם:
 משימים כחוטם הבהמה עץ ששמו יחונן: בגימון. דבר של גמי נוחנין על צ
פרק ו' שתרפם. לשון רפיון: טוטפת. צין שקושרים הגשים על המצח:
 עטרת זהב כצורת ירושלים: בקטלא. תכשיט נתון בצואר בדוחק שתראה
 מברזל: קסדא. כובע של ברזל: במגפיים. בתי שוקים של ברזל: ג בבוליה
 מור שקרין מוסקין: ד תריס. מגן משולש: אלה. מגן עגול: לאתים. כ
 ה במוך. בגד רך: